

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 2T/153/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010429
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Grendárová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2016:1415010429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, samosudkyňou JUDr. Janou Grendárovou,
na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22. júna 2016 v Bratislave

rozhodol:

obžalovaný D. Z. M. Š. Ľ. Á. A. : Z.. XX. T. XXXX V. B., K. B. B., B. Č.. XX, B. X. B., X. Č.. XX,

uznáva sa za vinného, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry E. Z.Š., Z.. XX. Q. XXXX, K. B. B., J. R. Č.. XX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine, deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1P/10/2009 zo dňa 23. októbra 2009, vykonateľným dňa 04. decembra 2009, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry Laury sumou 70,- Euro mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky L. G., Z.. XX. T. XXXX, si túto zákonnú povinnosť neplní od 15. októbra 2014 do vyhlásenia rozsudku dňa 22. júna 2016, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 1.470,- Euro, pričom v tomto období nebol evidovaný ako nezamestnaný, nepoberal dávky v hmotnej núdzi a prostriedky na živobytie si zadovažoval nezisteným spôsobom, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/126/2014 zo dňa 14. októbra 2014, právoplatným v ten istý deň, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na podmienený trest odňatia slobody.

T e d a

najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a taký čin spáchal hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, a za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

V trestnej veci proti obžalovanému D. Z. vykonal súd hlavné pojednávanie dňa 22. júna 2016 v neprítomnosti obžalovaného. Na hlavné pojednávanie sa dostavili všetci svedkovia, ktorých výsluch bol pre spravodlivé rozhodnutie nutný, a vec teda bolo možné spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obžalovaného.

Obžalovanému bola obžaloba riadne doručená dňa 23. mája 2016 spolu s výzvou podľa § 240 ods. 3 a 4 Trestného poriadku, s poučením a s predvolaním na termín hlavného pojednávania. Obžalovaný tak bol na hlavné pojednávanie riadne a včas predvolaný, pričom obžalovaný svoju neprítomnosť žiadnym spôsobom neospravedlnil.

Obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa o skutku, ktorý je predmetom obžaloby, pred orgánom činným v trestnom konaní a boli dodržané ustanovenia o (skrátenom) vyšetrowaní a obžalovaný bol upozornený na možnosť preštudovať spis a robiť návrhy na doplnenie (skráteneho) vyšetrowania.

Obžalovaný bol v predvolaní upozornený na možnosť vykonať hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti.

Obžalovaný v čase konania hlavného pojednávania nebol vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody. Z lustrácie v evidencii Zboru väzenskej a justičnej stráže vyplýva, že obžalovaný je od 14. júla 2016 vo väzbe v prípravnom konaní vedenom pod č. ORP-625/DK-B4-2016, a to na základe uznesenia Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 0Tp/118/2016.

Pri žalovanom trestnom čine zákon neustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica by prevyšovala desať rokov. V trestnej veci sa taktiež nejedná o prípad povinnej obhajoby a obžalovaný nemá zvoleného obhajcu.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že boli splnené všetky podmienky stanovené v § 252 Trestného poriadku pre vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obžalovaného.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného z predsúdneho konania po vznesení obvinenia, výsluchom svedkyne L. G., prečítal a oboznámil ostatné listinné dôkazy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnom súhrne zistil a ustálil skutkový stav veci tak, ako ho uviedol vo výrokovvej časti rozsudku.

Obžalovaný vo svojej výpovedi v predsúdnom konaní po vznesení obvinenia dňa 20. novembra 2015 uviedol, že si je vedomý, že má vyživovaciu povinnosť voči svojej dcére Laure vo výške 70,- Euro mesačne. Svoju vyživovaciu povinnosť si neplnil z dôvodu, že nemal dostatok financií. Svoj dlh na výživnom na dcéru Lauru od 14. októbra 2014 až doposiaľ (do 20. novembra 2015) má vo výške 980,- Euro, pričom túto sumu ohradí do 24. novembra 2015. Dávky v hmotnej núdzi nepoberá, ani žiadne štátne sociálne dávky, na Úrade práce nebol evidovaný. Dávky v nezamestnanosti nepoberal. Inú vyživovaciu povinnosť nemá. Nevlastní žiadny majetok. Toho času pomáha kamarátovi Róbertovi v pube a za to môže u neho prespávať a sem tam mu dá nejakých 10,- Euro. Jeho mesačné výdavky sú na cigarety vo výške 45,- Euro, stravu a ubytovanie mu hradí kamarát za to, že mu pomáha v pube. Finančne mu pomáha babka F. Z. a krstná mama Eta, ktorej priezvisko uviesť nevie. Je si vedomý, že si nesplnil svoju vyživovaciu povinnosť tak, ako mal, čo ľutuje. Dôvodom je to, že nemal dostatok finančných prostriedkov. Obžalovaný bol v zmysle § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona poučený o tom, že trestnosť trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona zaniká, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

Svedkyňa L.D. G. vypovedala na hlavnom pojednávaní zhodne ako v predsúdnom konaní, pričom uviedla, že obžalovaný si neplní svoju vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu z § 62 Zákona o rodine a deklarovanú rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č.k. 1P/10/2009-51 zo dňa 23. októbra 2009, právoplatným dňa 21. decembra 2009, ktorým bol obžalovaný zaviazaný prispievať na výživu dcéry

Laury sumou vo výške 70,- Euro mesačne od 01. januára 2009 vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Obžalovaný bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za takýto trestný čin odsúdený, a síce rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 2T/126/2014-322 zo dňa 14. októbra 2014, právoplatným dňa 14. októbra 2014. Obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť neplní od októbra 2014 až doposiaľ, teda obžalovaný neuhradil dlžné výživné v žiadnej výške, o dcéru Lauru sa nezaujíma, nenavštevuje ju a neprispieva na ňu ani naturálnou formou. Svedkyňa so svojimi štyrmi deťmi býva od 06. novembra 2015 v podnájme na ulici Obchodná 52, Bratislava, ide o sociálny byt od magistrátu hlavného mesta. Za tento byt platí sumu vo výške 239,- Euro mesačne. Svedkyňa je od roku 2012 na rodičovskej dovolenke, jej príjem je vo výške 239,- € a ešte dostáva rodinné prídavky na štyri deti. Finančne jej pomáha jej rodina. To, že si obžalovaný neplní vyživovaciu povinnosť, nezanechalo na dcére žiadne následky. Návrh na zvýšenie alebo zníženie výživného nebol podaný.

Z rodného listu založeného v knihe narodení matričného úradu Mestskej časti Bratislava - Nové Mesto vo zväzku 58, v ročníku 2008, na strane 167, pod por. č. 1424 bolo preukázané, že maloletá dcéra E. Z.A. Q. Z. L. XX. Q. XXXX. Matkou maloletej je svedkyňa L. G. a otcom obžalovaný.

Z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 1P/10/2009-51 zo dňa 23. októbra 2009 bolo preukázané, že maloletá dcéra bola na čas po rozvode zverená do osobnej starostlivosti svedkyne a obžalovaný bol povinný platiť výživné na maloletú dcéru vo výške 70,- Euro mesačne vopred vždy do 15-teho dňa každého mesiaca k rukám svedka, a to počnúc od 01. januára 2009. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 21. decembra 2009.

Zo súdneho spisu a z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 2T/126/2014-322 zo dňa 14. októbra 2014, právoplatného dňa 14. októbra 2014, vyplýva, že v tejto trestnej veci bol obžalovaný uznaný vinným z trestného činu zanedbania povinnej výživy (voči svojej maloletej dcére E. Z.) podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní jedného roka s podmieneným odkladom a s uložením probačného dohľadu nad správaním obžalovaného so skúšobnou dobou vo výmere dvoch rokov a zároveň mu bolo uložené primerané obmedzenie spočívajúce v povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné vo výške 980,- Euro (za obdobie od marca 2013 do 29. mája 2014). V súčasnosti v tejto veci prebieha probácia, obžalovaný v skúšobnej dobe zameškané výživné doposiaľ nezaplatil.

Súd sa oboznámil so správami Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Sociálnej poisťovne, Okresného úradu Bratislava, Miestneho úradu mestskej časti Bratislava - Ružinov, Miestneho úradu mestskej časti Bratislava - Staré Mesto a Daňového úradu Bratislava, z ktorých vyplýva, že obžalovaný v rozhodnom období nehol vedený na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal dávky v hmotnej núdzi ani žiadne iné sociálne dávky a nebol na území Slovenska nikde zamestnaný ani nevykonával podnikateľskú činnosť, pričom obžalovaný nie je vedený v evidencii Sociálnej poisťovne od 31. augusta 2013. Obžalovaný je v evidencii Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava vedený ako povinná osoba v žiadosti o náhradné výživné na oprávnenú osobu E. Z., žiadateľke je náhradné výživné vyplácané od obdobia 09/2008 až po súčasnosť (03. novembra 2015).

Z registra trestov Generálnej prokuratúry SR vyplýva, že obžalovaný bol na Slovensku štyrikrát súdne trestaný, z toho jedenkrát sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený.

Ku skutku:

Súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k záveru, že skutok, tak ako je opísaný v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku, sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Súd skutkový stav ustálil v zhode so skutkovou vetou výrokovej časti obžaloby za súčasného použitia pravidla obsiahnutého v ust. § 122 ods. 13 Trestného zákona, v zmysle ktorého ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona, ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu (t.j. v tejto trestnej veci ide o pokračovanie v

konaní, pre ktoré je obžalovaný stíhaný, až do dňa 22. júna 2016). Súd ako predbežnú otázku (keďže súd v trestnom konaní nie je viazaný rozhodnutím súdu v civilnom konaní o vyživovacej povinnosti) hodnotil majetkové a príjmové pomery obžalovaného v rozhodnom čase, a to za účelom ustálenia výšky výživného, ktoré bol obžalovaný v rozhodnom čase schopný platiť, pričom súd považoval výšku výživného stanovenú právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 1P/10/2009-51 zo dňa 23. októbra 2009 vo výške 70,- Euro mesačne za zodpovedajúcu odôvodneným potrebám maloletej dcéry

a primeranú reálnym možnostiam a schopnostiam obžalovaného, pokiaľ by jeho snaha platiť výživné bola úprimná a nie len formálna. Súd mal preukázať,

že obžalovaný si svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť neplnil od 15. októbra 2014 až do dňa vyhlásenia rozsudku dňa 22. júna 2016, čím mu za uvedené obdobie vznikol dlh na výživnom v celkovej výške 1.470,- Euro. Jedná sa pritom o obdobie nasledujúce po dni, kedy bol vyhlásený predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 2T/126/2014-322 odsudzujúci obžalovaného pre prečin zanedbania povinnej výživy voči jeho maloletej dcére E. Z. podľa § 207 ods. 1

a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a to za obdobie od mesiaca marec 2013 do dňa

29. mája 2014 (od tohto dňa bol obžalovaný vzatý do väzby a bol vo väzbe až do dňa 14. októbra 2014).

Vina obžalovaného bola preukázaná nielen svedeckou výpoveďou matky maloletej dcéry obžalovaného a listinnými dôkazmi, ale v podstate aj samotnou výpoveďou obžalovaného v predsúdnom konaní po vznesení obvinenia. Obžalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti a aj toho, že si ju neplní, pričom v podstate jedinou jeho obranou bol nedostatok finančných prostriedkov, teda objektívna nemožnosť plniť si svoju vyživovaciu povinnosť. Súd považuje tieto argumenty obžalovaného za nedostatočné a neprijateľné. V zmysle

§ 62 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Zákona o rodine je plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Rodič teda splodením dieťaťa preberá na seba zodpovednosť, ktorá ho sprevádza po celý život, a je preto jeho povinnosťou, aby urobil všetko preto (aby maximalizoval svoje úsilie), aby dokázal svoje záväzky a povinnosti vždy a za každých okolností splniť.

Súd preto považuje obranu obžalovaného za účelovú, vedenú snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil. Obžalovaný je mladou osobou v produktívnom veku s bydliskom v Bratislave, ktorá štatisticky dlhodobo vykazuje najnižšiu mieru nezamestnanosti s množstvom pracovných príležitostí v rôznych odvetviach. Obžalovanému tak nič nebráni sa zamestnať a získať tak finančné prostriedky na splnenie si svojej zákonnej vyživovacej povinnosti. Naopak, pokiaľ je dobrovoľne nezamestnaný, a teda bez príjmu, nemôže to mať za následok zánik jeho vyživovacej povinnosti a zbavenie zodpovednosti a viny za jej neplnenie. Na uvedené pamätá ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, v zmysle ktorého pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Obžalovaný sa ani nesnaží predstierať snahu nájsť si zamestnanie, keďže ani nie je evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie. Obžalovaný vo svojej výpovedi taktiež uviedol aj to, že medzi jeho mesačnými výdavkami sú okrem iných výdavky na kúpu cigariet vo výške 45,- Euro mesačne. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný bol schopný platiť výživné prinajmenšom v takejto výške. Obžalovaný je totiž povinný prispôbiť svoje hospodárenie s finančnými prostriedkami a majetkovými hodnotami tak, aby bol schopný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť na svoju maloletú dcéru, ktorá má prednosť pred akýmikoľvek inými výdavkami, najmä pred tými, ktoré nie sú pre zachovanie kvality života potrebné (cigarety).

Na základe vyššie uvedeného je preto možné dospieť k záveru, že obžalovaný v minulosti nemal a doposiaľ ani nemá úprimný záujem o získanie „oficiálneho“ zamestnania, ktoré by mu plnenie jeho zákonnej vyživovacej povinnosti umožňovalo, pričom v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi nie je možné vylúčiť ani to, že obžalovaný tak koná účelovo s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za neplnenie si tejto svojej vyživovacej povinnosti. Dôvodom neplatenia výživného u obžalovaného nepochybne nie sú žiadne objektívne okolnosti, teda napr. jeho sociálna situácia alebo zlý zdravotný stav, ale zrejme len

jeho nezodpovedný prístup ku svojim povinnostiam, príp. snaha vyhnúť sa svojej vyživovacej povinnosti. Obžalovaného nezabavuje jeho zákonnej vyživovacej povinnosti a s tým súvisiacej trestnej zodpovednosti iba všeobecné poukazovanie na zlú finančnú situáciu bez existencie objektívnych skutočností, ktoré by mu v zabezpečení finančných prostriedkov bránili.

K právnej kvalifikácii:

Súd konanie obžalovaného kvalifikoval v zmysle § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Trestného zákona, teda v zhode s obžalobou, pričom kvalifikačným znakom odôvodňujúcim použitie kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedenej v § 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona bola skutočnosť, že obžalovaný čin spáchal, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký istý čin odsúdený, a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 2T/126/2014-322 zo dňa 14. októbra 2014, právoplatným dňa 14. októbra 2014.

Základnou podmienkou žalovaného trestného činu je nárok na výživu, ktorý vyplýva z ustanovení Zákona o rodine. Podľa § 62 ods. 1 a 2 veta prvá Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obidvaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Obsahom vyživovacej povinnosti voči dieťaťu v zmysle § 207 Trestného zákona sa rozumie nielen plnenie výživného poskytovaného v peniazoch, ale i plnenie povinnosti zaopatrováť dieťa, teda plnenie povinnosti poskytovať dieťaťu stravu, ošatenie, bývanie, starať sa o jeho zdravie a čistotu, vykonať nad ním dohľad a prípadne opatrovať ďalšími prostriedkami potrebnými pre jeho všestranný rozvoj v zmysle zákona o rodine.

Z objektívneho hľadiska je nepochybné, že obžalovaný si bol vedomý svojej zákonnej povinnosti prispievať na výživu svojej maloletej dcéry. Táto povinnosť mu vyplývala jednak z § 62 Zákona o rodine, jednak bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č.k. 1P/10/2009-51 zo dňa 23. októbra 2009. Obžalovaný napriek tomu výživné neplatil (a výživné neplnil ani v naturálnej forme) a spoliehal sa, že sa trestnej zodpovednosti za svoje konanie zbaví jednoduchým poukazaním na nedostatok finančných prostriedkov v dôsledku nenájdenia si oficiálneho príjmu, a to bez akéhokoľvek objektívneho dôvodu. Ako však súd uviedol už vyššie, obžalovanému v plnení vyživovacej povinnosti nebránili žiadne objektívne okolnosti, obžalovanému nič nebránilo v tom, aby sa zamestnal a získal tak finančné prostriedky potrebné na splnenie svojej vyživovacej povinnosti.

Obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť neplnil od 15. októbra 2014 (deň nasledujúci po dni, kedy bol vyhlásený predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 2T/126/2014-322 odsudzujúci obžalovaného pre prečin zanedbania povinnej výživy voči jeho maloletej dcére) až do vyhlásenia tohto rozsudku dňa

22. júna 2016, teda spolu za 21 mesiacov. Obžalovaný za toto obdobie neuhradil dlžné výživné v žiadnej výške. Výška zaostalého výživného preto predstavuje sumu vo výške 1.470,- Euro (21 mesiacov x 70,- Euro).

Súd na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotením vyššie uvedených okolností prípadu dospel k jednoznačnému záveru, že z hľadiska subjektívnej stránky sa u obžalovaného jedná o úmyselné zavinené konanie, a to prinajmenšom vo forme nepriameho úmyslu, pretože obžalovaný musel vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom (ochrana nároku oprávnenej osoby na výživné), a pre prípad, že ho spôsobí, s tým bol uzrozumený. Obžalovaný o svojej zákonnej povinnosti vyživovať svoju dcéru vedel, napriek tomu však výživné neplatil a pre zmenu tohto stavu nevykonával prakticky žiadne kroky.

V osobe obžalovaného súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by vylučovali jeho trestnú zodpovednosť.

K druhu a výške trestu:

V zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V tomto ustanovení sú vymedzené okolnosti, na ktoré je súd povinný prihliadnúť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

O osobe obžalovaného súd z odpisu registra trestov zistil, že obžalovaný bol v minulosti štyrikrát súdne trestaný, z toho v jednom prípade sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. V trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I

sp. zn. 4T/23/06 sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/109/06 zo dňa 11. februára 2008, právoplatným dňa 07. mája 2008, bol obžalovaný uznávaný vinným zo spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na dobu 10 mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; obžalovaný bol podmiennečne prepustený dňa 20. mája 2009 so skúšobnou dobou v dĺžke 18 mesiacov. Trest uložený týmto rozsudkom bol zrušený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/115/10 zo dňa 14. júna 2010, právoplatným dňa 07. októbra 2010, ktorým bol obžalovaný uznávaný vinným zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona a ktorým mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na dobu 1 roka v ústave

na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; trest bol vykonaný dňa

24. augusta 2011. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/126/2014

zo dňa 14. októbra 2014, právoplatným dňa 14. októbra 2014, bol obžalovaný uznávaný vinným zo spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený podmiennečný trest odňatia slobody na dobu 1 roka so skúšobnou dobou v trvaní 2 roky s probačným dohľadom a s obmedzením spočívajúcim v povinnosti zaplatiť zameškané výživné. V posledne menovanej trestnej veci sa obžalovaný dopustil spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona taktiež voči svojej dcére E. Z., a to za obdobie od mesiaca marec 2013 do dňa

29. mája 2014. V tejto veci v súčasnosti prebieha probačný dohľad, obžalovaný dosiaľ zameškané výživné nezaplatil.

Súd vo vzťahu k obžalovanému nevzhladol žiadne poľahčujúce (§ 36 Trestného zákona) a ani priťažujúce (§ 37 Trestného zákona) okolnosti. Na okolnosť,

že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/126/2014

zo dňa 14. októbra 2014 odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa

§ 207 ods. 1 a ods. 3 písm. a) Trestného zákona, súd neprihliadol ako na priťažujúcu okolnosť, pretože táto je zároveň znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa

§ 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, podľa ktorej súd obžalovaného odsudzuje týmto rozsudkom. Na odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Bratislava I

sp. zn. 1T/109/06 zo dňa 11. februára 2008 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/115/10 zo dňa 14. júna 2010 súd v súlade s § 37 ods. m) Trestného zákona súd neprihliadal pre ich väčší časový odstup.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Každý trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladá

v predpísanom konaní na to povolaný súd páchatelovi za spáchaný trestný čin. Trest je právnym následkom trestného činu a musí byť úmerný k spáchanému činu. Je teda následnou represiou. I represiu však treba používať rozumne, t. j. len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestu. Uložený trest má zároveň pôsobiť preventívne, a to tak vo vzťahu k páchatelovi (individuálna prevencia), ako aj v rámci spoločnosti (generálna prevencia).

Obžalovaný svojím úmyselným konaním porušil vzťahy vo sfére ochrany rodiny a maloletých detí, ktoré chránia nielen ustanovenia Trestného zákona, ale

i ustanovenia Zákona o rodine. Svojím ľahostajným postojom k tejto základnej povinnosti vyživovať svoju maloletú dcéru aspoň vo forme výživného dostal obžalovaný nielen ju, ale i svedkyňu (matku maloletej) do nepriaznivej situácie. Svedkyňa sama tak zaobstarávala výchovu a výživu maloletej, a to nielen po stránke osobnej starostlivosti, ale i po finančnej stránke. Jedná sa preto o trestný čin veľkej spoločenskej nebezpečnosti, pretože takéto konanie obžalovaného nezanedbateľne nepriaznivo ovplyvňuje nielen súčasnú kvalitu života maloletej dcéry, ale i jej budúcnosť, a to jednak materiálnym nedostatkom, ako aj nasledovným vzťahom

k povinnostiam a životu. Obžalovaný sa aj v minulosti dopúšťal trestnej činnosti, a to i trestného činu zanedbania povinnej výživy. Obžalovaný sa teda z predchádzajúcich trestných konaní nepoučil a nezačal žiť riadnym životom. Preukázal tak pohrdanie zákonom a presvedčil súd, že nie je možné dosiahnuť účel trestu iným ako nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Navyše, keďže obžalovaný spáchal žalovaný skutok počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, nemohol mu súd v zmysle § 49 ods. 2 Trestného zákona výkon uloženého trestu podmiennečne odložiť a musel mu uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody. Uloženie alternatívneho trestu (peňažného trestu, resp. trestu povinnej práce) by za okolností tejto trestnej veci bolo nedostatočné a nespĺňalo by požiadavku najmä individuálnej prevencie, navyše by uložením alternatívneho trestu nepochybne došlo k sťaženiu možnosti úhrady dlžného výživného, ktoré môže obžalovaný v prípade pracovného zaradenia počas výkonu trestu odňatia slobody aspoň čiastočne uhrádzať. Rovnako, použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 Trestného zákona neodôvodňujú ani okolnosti prípadu, ani pomery obžalovaného, použitie zákonnej trestnej sadzby pre páchatel'a nie je neprimerane prísne.

Keďže súd nezistil žiadne priťažujúce ani poľahčujúce okolnosti, aplikuje sa v danom prípade v súlade s § 207 ods. 3 Trestného zákona trestná sadzba trestu odňatia slobody v rozpätí jedného až piatich rokov. Súd po zohľadnení všetkých okolností prípadu a po prihliadnutí na osobu páchatel'a, rešpektujúc zásady ukladania trestov, uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby v trvaní jedného roka.

Podľa názoru súdu je takto uložený nepodmienečný trest odňatia slobody zákonný, spravodlivý a adekvátny a splní svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona, a to tak v rámci jeho pôsobenia na obžalovaného, ako aj jeho pozitívneho vplyvu na ostatných členov spoločnosti z hľadiska generálnej prevencie. Súd považuje najmä vzhľadom na okolnosti predmetnej veci (obžalovaný bez akejkoľvek snahy o nápravu spoločensky nežiaduceho stavu dlhodobo a úplne ignoruje svoju nielen zákonnú, ale aj morálnu povinnosť prispievať aspoň minimálne na výživu svojej maloletej dcéry) uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody za nevyhnutné, keďže je zrejmé, že skôr uložený podmienený trest odňatia slobody obžalovaného neprinútil zmeniť svoje spoločensky závadné správanie. Len dočasná izolácia obžalovaného od spoločnosti môže u obžalovaného vzbudiť pochybnosti o jeho doterajšom konaní a o jeho spôsobe života a môže ho primäť k tomu, aby si uvedomil závažnosť následkov svojho protiprávneho konania a aby tieto následky odstránil alebo aspoň zmiernil, predovšetkým však aby do budúcnosti plnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť voči svojej maloletej dcére. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nie je taktiež v rozpore s § 34 ods. 3 Trestného zákona, v zmysle ktorého trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Obžalovaný žije sám, je bez práce a bez akýchkoľvek príjmov, takže nepodmienečný trest odňatia slobody sa jemu blízkych osôb a jeho rodiny negatívne nedotkne. So svojou maloletou dcérou sa osobne nestýka a svoju vyživovaciu povinnosť neplní ani naturálnou formou.

Obžalovaný bol - za aplikácie ust. § 48 ods. 4 Trestného zákona - pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Z pripojeného odpisu registra trestov bolo preukázané, že obžalovaný bol v minulosti postavený pred súd a právoplatne odsúdený celkovo štyrikrát, z toho raz sa na jeho osobu hľadí, akoby nebol odsúdený. V minulosti vykonával trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovaný by tak mal byť v súlade s § 48 ods. 3 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Kritériá zákona pre zaraďovanie páchatel'ov do nápravno-výchovných skupín však nemožno uplatňovať len mechanicky. Zásadu individualizácie trestu treba rešpektovať aj pri určení spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Sama povaha trestného činu, prípadne recidíva páchatel'a ešte nevyjadrujú vždy presne mieru

a povahu narušenia páchatel'a. Pokiaľ ide o závažnosť trestného činu, súd musí vždy zhodnotiť túto skutočnosť komplexne, nielen vo vzťahu k zákonným znakom trestného činu a k trestnej sadzbe za daný trestný čin, ale aj vo vzťahu k ostatným okolnostiam charakterizujúcim trestný čin - predovšetkým

k ustanoveniu § 34 ods. 4 Trestného zákona. Mieru narušenia páchatel'a treba hodnotiť tak podľa spáchaného trestného činu, ako i podľa všetkých okolností, ktoré charakterizujú celú osobnosť páchatel'a z hľadiska jeho morálneho narušenia.

Po zohľadnení vyššie uvedených okolností je súd toho názoru, že náprava obžalovaného bude lepšie zaručená v ústave s minimálnym stupňom stráženia. Hĺbka a intenzita narušenia nie je u obžalovaného taká, že by musel byť zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Navyše, obžalovaný bol v zmysle § 48 ods. 4 veta druhá Trestného zákona v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu len za úmyselné prečiny.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Bratislave, prostredníctvom tunajšieho súdu.